

עובדים שיעבדו במפעלי המקום, או שיש להסתפק רק בהקמת אזור תעשייה ללא מגורים.

כל כך למה?

מסיבה פשוטה מאוד: כיוון שההחלטה שנתקבלה בממשלת רבין בדבר התחלת העבודה במעלה האדומים — נתקבלה בלחץ חיצוני; וכשנתקבלה, לא היה ברור למחליטים מה בעצם החליטו; ומתוך כך החליטו בלי להקציב כספים למימוש ההחלטה. וכשהתחילה סערת „היונים” — התכנסו מחדש והקציבו עשרה מיליון לירות. וכשהקציבו, המשיכו היונים להסעיר הרוחות, והיותר מפוכחים טענו, כי 10 מיליון ל"י הם כטיפפה לעומת התקציבים שיהיו דרושים על מנת לפתח גם אזור תעשייה וגם ליישב עובדים במגורים. שייבנו. כיוון שכך, נבחרה ועדת שרים כדי לדון בענין מחדש.

ואין זה מקרה חד-פעמי. בדרך כלל אין ליבון מדיני בממשלה — לרוב לא לפני ההחלטה ולעתים אף לא לאחר החלטה, וכל הרוצה, אחוז בהגה ומנווט. ממשלה זו מצטיינת בעיקר בהיסוסיה ובהימנעות מהכרעות: יותר משהיא שוקדת על קביעת קו מדיני, כלכלי וחברתי — היא שוקדת על שמירת שלמותה ועל מספר הידים, שיתרוממו לטובתה בצנצנת בשעת הצבעות.

פרישתו של אהרן יריב באה להזהיר, שהסכנה הצפויה לממשלה איננה חיצונית, ולא משה דיין הוא שיש לעקוב אחריו. התפוררות מבפנים, מחוסר אחדות רעיונית ומבצעית ומחוסר העזה לקבל החלטות — היא הסכנה האמיתית הצפויה לממשלה.

מעריב

30.1 — י"ח בשבט תשל"ד

רבה החלטות של ממשלת רבין והרי בה הצהרות של שריה הבכירים הן תוצאה של דיונים שלא היו ושל חוסר ליבון בזוגים יותר מצומצמים. נתבונן במה שאירע סביב פרשת מעלה האדומים. מתברר, כי אחר החלטות ה- ממשלה, אחר נטילת הלוואה מהסוכנות היהודית להתחלת עבודת התשתית ואחר הקצבת עשרת מיליון לירות לעבודות הפיתוח — החליטה הממשלה להקים ועדה של שלושה שרים (מהם שניים המתנגדים אינם ניוזבים מפיתוח מעלה) כדי לסייר מחדש, אם יש להם במחשבתם מגורים ל-